

ሀሞትን በጀግና ከይግዛው እያሱ

ጓዶች ነብሩ አሉ ሀሞትና ጀግና
ድሮ በዚያ ዘመን ገና ድሮ ገና።
ሀሞት እንደድፍረት ሞልቶ እንዳልፈሰሰ
ጀግናም በየጊዜው ፈጥኖ እንዳልደረሰ
ጊዜም አለፈና መድፈር ተረሳና
ባገሩ ባድባሩ ፍርሀት ነገሰ።
ሀሞት ፍርሀት ሆኖ እንደጀረት ሲፈሰ
ፈሪም መንጋ ሆኖ ባገር ሲተራመስ
ዓመታቶች አልፈው እዚህ ላይ ደርሰናል
ጀግኖች በድን ሆነው በሙት ታውከናል።
ፍርሀትን ተሸክመው ፍርሀትን ወለዱ
አንዱ አንዱን ለመቅደም እየተራመዱ
መውጫ ጠፍቶባቸው የኋሊት ነጎዱ።
ጓዶች ነብሩ አሉ ሀሞትና ጀግና
ድሮ በዚያ ዘመን ገና ድሮ ገና።
ያ ሁሉ ቀረና ዝምድና ጠፋና
ተበታተኑ አሉ ሀሞትና ጀግና።
የውላጅ መፈንጫ ሳይሆን ሀገር ምድሩ
የባንዳ ግልምጫ ሳይይ ሕዝብ አድባሩ
ሀሞትና ጀግና ወዳጆች ነበሩ።
ተስፋዬን ሳልቆርጥ ፈለግሁ ስመ ጥሩ
ብራመድ ብኳትን ብዞር በመንደሩ
ጀግና የወለደው ነጻነት የጠማው አጣሁኝ ባገሩ።
በፍጹም ሳልታክት ደጋግሜ ወጣሁ
ነጻነት ፍለጋ አሻግራ እያየሁ
ጀግና ባግኝ ብዬ ደግሜ ተመኘሁ።
እኔም ከጀግና ጎን አብሬ ልሰለፍ
አጋር አሻ ልቤ በእውነት ለማሸነፍ።
ከገጠሙ ወዲያ ትግል ያለዳኛ
ቢሸሹም አይለቅም የከፋው አርበኛ።
ሀሞትና ጀግና መቻ ስነፉና
ላይደጋገፉ እየተገፋፉ
ካገሩ ጠፍተዋል
ከትመው አድፍጠዋል።
ተስፋ ያልቆረጠው ያ አንድ ለናቱ
ዝም አለ አሉኝ ቴዲ ተያዘ አንደበቱ።
መጠጡን ጨለጠ ለብቻው ነጎደ
በልቡ ተራግሞ ሞት አስተናገደ።
ውርደትን ላያያት በጀግንነት ሄደ።
ተጋፍጦ ተጋፍጦ ከብርን ያስተማረን
ለመዳን አይደለም የጠጣው ጥይቱን።
ዘለቅሁ ወደ ጎጃም ላገኘው በላይን
አልሞ ተኳሹን አትንኩኝ ሚለውን።
ደርሸ ከቀየው ብጠይቅ አጥብቄ
በሰማሁት ነገር እጅግ ተጨንቄ
ዝናሩን ከማማ ጣልሁለት አውልቄ።
ወሬ አይደበቅም ድንቅ ነገር ሰማሁ
ሀሞትና ጀግናን ሊያስማማ እንደወጣ

በመሀል አራዳ በንጉሱ ጓዳ
ድግስ ደገሰና አበላ አጣጣና
ነጻነት ሰጠና
ለራሱ ሳይበላ ለራሱ ሳይጠጣ
ሳይሰሰት አካፍሎ እድሩን አወጣ።
አሉና ነገሩኝ እርሜን እንዳወጣ።
ትውልድ ያሳዘናል
ትውልድ ያሳፍራል
ትውልድ ይጀግናል
ትውልድም ይፈራል
የአሁኑ ትውልድ ግን
ዝም ብሎ ይሞታል።
ሀሞታና ጀግና የተባበሩባት ይባል እንዳልነበር
ማንም አይደፍራትም ሲባል እንዳልነበር
ትናንት አልፎ ዛሬ
ነገም ሌላ ወሬ
ወሬን እየዋልን
ወሬን እያደርን
በወሬ ተፈታን።
ትውልድን አፍርተን
ትውልዶች አጠፋን።
ጀግኖችን ፈሪ አርገን
ጠላትን አበዛን
ጠላትን አጀገን
በባንዳ ተዛዘን።
ፈርተን ተንበርክከን
ተደብቀን ጠፋን
አጎንበሰን ሄድን
ወጥተው ጋለቡብን
ጡት ነካሽ ነከሰን
ሀሞታችን ፈሶ ፈርተን ተቀመጥን።
ወይ ፈርተን አልፈራን
ጀገን ብለን ዘርተን
ፈሪዎች ወለድን።
ጀግና ጠልተን ኖረን
ፈርተን እያስፈራን
ሀሞትና ጀግናን
አለያይተን ቀረን።
ጓዶች ነብሩ አሉ
ሀሞታን ጀግና
ድሮ በዚያ ዘመን
ገና ድሮ ገና።